

Oral history.

Het verhaal van mevrouw Brandjes- Bouwkamp.

Willy Bouwkamp is geboren in 1924 in Amsterdam.

Haar vader was Jakob Bouwkamp, geboren in de provincie Groningen. In de eerste wereldoorlog was hij soldaat, en omdat er daarna geen plaats meer was op de boerderij vertrok hij naar Amsterdam en werd daar politieagent. Hij trouwde met Grietje Visser. Zij kregen eerst een zoon, Albert Willem en daarna werd Willy geboren.

Na de lagere school en drie jaar HBS, bezocht zij de Amsterdamse Huishoudschool. Zij volgde een huishoudkundige opleiding en studeerde daarna voor lerares. Door de oorlog kon ze geen examen doen. In de hongerwinter ging zij naar Groningen bij familie op de boerderij, en daarna volgde toch nog het examen, in 1945.

Zij had al meteen werk, weer aan de Amsterdamse Huishoudschool, en later aan de Industrieschool voor vrouwelijke jeugd. Ze gaf daar les in wasbehandeling, huishoudkunde, voedingsleer en koken!

Toen leerde ze haar aanstaande man kennen, die werkte en woonde in Rotterdam.

Na haar huwelijk werd zij ontslagen, want zo hoorde dat in die tijd.

Het was 1953, en zij gaf, met een tijdelijke aanstelling, les in natuurkunde, scheikunde en textielwarenkennis aan de leraressenopleiding.

In 1958 kwamen zij naar Capelle aan de IJssel.

De Gerard Doustraat was een van de nieuwe straten achter de Oude Plaats.

Hij lag nog midden tussen de weilanden, en soms gebeurde het dat er 's avonds koeien in de voortuin liepen! De huizen waren gebouwd door architectenbureau Herman Haan.

Ze waren van boven naar beneden van glas. De onderkanten waren van draadglas, met aan de binnenkant zwartgeverfde triplex platen ertegen. Alle ramen die naar buiten opengingen waren geel geverfd, de deuren lichtblauw en de bovenlichten zwart. Heel ongewoon voor Capelle aan de IJssel!

Wel waren ze een beetje klein, dat kwam omdat de gemeente een bepaald bouwvolume had gekregen, als je de huizen niet te groot maakte kon je er meer bouwen!

De nieuwe bewoners waren trots op hun huis. Voortuinen werden gezamenlijk opgehoogd, iedereen had hetzelfde hek langs de voorkant staan.

De buurt was gezellig en eensgezind, zij heeft er dan ook 17 jaar gewoond.

De overgang van de Rotterdamse Jonker Fransstraat naar Capelle heeft ze als heel aangenaam ervaren. Het was er zo rustig en landelijk! Later werd dat anders, toen overal de heistellingen hun werk begonnen te doen. Ze herinnert zich ook nog heel goed het geluid van de klinkhamers van de scheepswerf. Van de geschiedenis van het vroegere dorp weet zij niet veel, zij is er gaan wonen met haar echtgenoot om uit de drukte van de stad te zijn. Wel heeft ze eens gelezen dat Jacoba van Beieren nog op het Kasteel heeft gelogeed !

Veel winkeliers kwamen in die tijd nog langs de deur. Bakker Roos met zijn paard en wagen, de petroleum- en zeepboer, Krijgsman, verschillende groente- en aardappelboeren. Van Driel kwam boodschappen" opnemen" en schreef alles op in een boekje, ze dongen nog naar de gunst van de klant, in die tijd.

Zij was intussen bij het onderwijs ontslagen.

In die tijd moest iedere leerkracht nog worden “doorgelicht”, en mevrouw Brandjes tekende aan dat de röntgenstralen gevaarlijk waren. Ze weigerde pertinent, en werd ontslagen. Tegenwoordig geeft men haar gelijk, maar daar had ze toen weinig aan.

In 1975 verhuisde het echtpaar naar de Rosanderwaard.

Een ruim opgezette buurt met mooie huizen. Capelle bouwde in die tijd in hoog tempo, en zij was inmiddels gevraagd voor de Vrouwen Adviescommissie voor de bouw. Aanvankelijk waren ze met acht personen, maar er bleven er drie over! Ze bekeken bouwtekeningen op toegankelijkheid, gebruiksvriendelijkheid voor de huisvrouw, gevaar voor kinderen, licht en zon, plaatsing van de stopcontacten etc. Een bijbehorende taak was lid zijn van de normaliseringcommissie voor straatnaamgeving. Gemeenteraadsvergaderingen werden bezocht en er werd geprotesteerd tegen hoogbouw en split-levelwoningen, de trap is immers de gevaarlijkste plek in huis?

Later werd het moeilijk om commissieleden te vinden. Eens vroeg iemand, “Gaan jullie veel uit, is er vaak een etentje bij het slaan van een eerste paal of zo? “. Toen dat niet het geval bleek haakte ze af!

Het echtpaar Brandjes reisde veel in die tijd. Ze maakten ook een cruise met de Achille Lauro, de vroegere Willem Ruys, op de Middellandse Zee en bezochten Egypte. Dat leverde een levenslange fascinatie voor dat land en zijn rijke geschiedenis op! Ze is nog steeds blij als ze weer een nieuw boek heeft gevonden over dat onderwerp.

Het is goed wonen in de Rosanderwaard. Een prettige buurt met veel groen en ruimte, het Hitlandbos vlakbij en de dijk en de rivier. Je kunt er fijn fietsen en wandelen en langs het water naar de boten kijken.

Alleen de winkels zijn niet bepaald naast de deur.

Maar de saamhorigheid in haar buurt is geweldig.

Dat heeft mevrouw Brandjes ervaren bij de dood van haar man, en later, toen een herseninfarct haar trof.

In het revalidatiecentrum in Hillegersberg kreeg ze bezoek van haar burens uit de Rosanderwaard en ook nog uit de Gerard Doustraat.

Nadat ze in 1996 haar huis had laten aanpassen met o.a. een traplift bleef ze nog redelijk zelfstandig. Op haar elektrische scooter toerde ze, begeleid door haar broer of goede vrienden, door het Hitlandbos, en deed ze boodschappen en legde bezoeken af. Ook gingen ze samen naar de Zevenhuizer Plas, om lekker buiten aan het water in de zon te zijn. Die dagen moesten het verlangen naar het strand en de zee invullen, waar ze zo vaak heengingen in betere tijden!

Haar broer, die ongetrouwd was gebleven, werd haar grote steun en toeverlaat. Hij woonde nog steeds in Amsterdam, maar kwam regelmatig een paar weken naar Capelle.

Ook toen zij ging lijden aan heupluxaties en niet meer in haar huis kon blijven wonen kwam hij naar de Rosanderwaard. Terwijl zij voor intensieve verpleging was aangewezen op Rijckehove kwam hij naar Capelle, zodat ze overdag naar haar eigen huis kon gaan en haar zaken daar afhandelen en in de tuin zitten. Haar burens deden de boodschappen en wisten haar zijden blouses en verzorgden de tuin, omdat broerlief ook al in de tachtig en niet meer zo gezond was.

Mevrouw Brandjes werd lid van de cliëntenraad van Rijckehove en draagt zo ook daar haar steentje bij. Natuurlijk ziet ze wel hoe mooi de grote tuin voor het gebouw is, en hoe sfeervol

de binnentuin . Ze waardeert wat er allemaal voor de cliënten, want zo heten patiënten tegenwoordig, wordt georganiseerd en ze gaat graag mee met de uitstapjes, maar het liefst is ze toch in haar eigen huis!

Helaas is haar broer onlangs overleden. Er zijn nog nichten en neven die af en toe in de Rosanderwaard willen logeren, en die haar willen helpen met de verzorging, zodat THUIS nog niet helemaal weg is.

Mevrouw Brandjes heeft altijd met veel plezier in Capelle aan de IJssel gewoond. In het begin was alles nog een beetje dorps, later, vooral met de komst van de metro, veranderde dat. Er kwam meer kleur op straat, het begon op een stad te lijken met veel nieuwe wijken. Het aantal inwoners was van 6000 naar 50000 gegaan. Ze zag dingen afbreken die ze nog had zien bouwen, de Rozenburcht en de huizen achter de Koperwiek. Haar broer heeft zich soms onveilig gevoeld, als hij met de trein aankwam op Schollevaar. Maar zelf heeft ze daar nog nooit last van gehad!

Opgetekend door Wil van Kooij-Seinstra. September 2007.